

Ο Άρης δεν χρειάζεται αποκατάσταση, ο Περισσός την είχε ανάγκη

9.07.18

Ο Άρης ήταν εξαρχής καχύποπτος απέναντι στους αστούς πολιτικούς και στους Άγγλους «συμμάχους» αντίθετα με την τότε ηγεσία του ΚΚΕ

Το ΚΚΕ, στο πλαίσιο της πρόσφατης Πανελλαδικής Συνδιάσκεψής του για το *Δοκίμιο Ιστορίας του ΚΚΕ - περίοδος 1918-1949* προχώρησε στην «κομματική αποκατάσταση» του Άρη Βελουχιώτη, μετά την «πολιτική αποκατάστασή» του στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη στις 16 Ιούλη του 2011. Τι εκφράζει αυτή η απόφαση;

Η τότε απόφαση, 66 χρόνια μετά το θάνατό του, θεωρούσε ότι ο Άρης «είχε δίκιο ως προς την εκτίμηση που έκανε για τη συμφωνία της Βάρκιζας». Ωστόσο, συνέχιζε η απόφαση, αυτή η ορθή διαφωνία του «δεν δικαιώνει τη στάση του απέναντι στη συλλογική θέση του Κόμματος και την παραβίαση από αυτόν της κομματικής πειθαρχίας», ενώ «η στάση αυτή, που αποτέλεσε ρήξη με τη θεμελιώδη αρχή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, δεν καθιστά δυνατή τη μετά θάνατο αποκατάσταση της κομματικής του ιδιότητας».

Το ΚΚΕ σήμερα -73 χρόνια μετά το θάνατο του πρωτοκαπετάνιου του ΕΛΑΣ- θεωρεί ότι «η συλλογική λειτουργία των καθοδηγητικών οργάνων (ΠΓ και ΚΕ) ήταν ανεπαρκής» κατά τη διάρκεια της κατοχής καθώς και μετά την απελευθέρωση, το Δεκέμβρη και τη συμφωνία της Βάρκιζας, οπότε «δίχως να δικαιώνεται η απειθαρχία του», «η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ αποφασίζει να αποκατασταθεί ολόπλευρα ο Άρης Βελουχιώτης». Το πρώτο ερώτημα που προκύπτει είναι αν **χρειάζεται αποκατάσταση αυτός που πρωτοστάτησε στην ένοπλη πάλη του λαού μας απέναντι στην τριπλή κατοχή από τον Φλεβάρη του 1942, αυτός που έγινε ψυχή και σύμβολο του αντάρτικου** στη Ρούμελη και σ' όλη τη χώρα, αυτός που αρνήθηκε να παραδώσει τα όπλα μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, αυτός που καταδιώχθηκε ανελέητα από το μεταβαρκιζιανό κράτος των δοσίλογων της Δεξιάς και αυτοκτόνησε για να μην πέσει στα χέρια του εχθρού στις 15 Ιουνίου 1945;

Ο Άρης δεν χρειάζεται καμία αποκατάσταση. Μακριά από μας κάθε αντίληψη θεοποίησης των επαναστατών ηγετών. Κι ο Άρης Βελουχιώτης έφερε το μεγαλείο, τις αντιφάσεις και τις ανεπάρκειες του κινήματος που τον ανέδειξε, ήταν σάρκα από τη σάρκα του ΚΚΕ, η δράση του κινήθηκε στο πλαίσιο της γραμμής του, κινήθηκε όμως στα όριά της, προσπάθησε να την «ερμηνεύσει» και να την εφαρμόσει με επαναστατικό τρόπο. Κατάλαβε από νωρίς τη σημασία του αντάρτικου όχι μόνο στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, αλλά και για την πλήρη απελευθέρωση του λαού, ήταν εξαρχής καχύποπτος απέναντι στους αστούς πολιτικούς και στους Άγγλους «συμμάχους» αντίθετα με την τότε ηγεσία του ΚΚΕ. Στη σύσκεψη των καπεταναίων του ΕΛΑΣ στη Λαμία στις 17 Νοέμβρη 1944 προσπάθησε να προετοιμάσει τον ΕΛΑΣ για αποφασιστική σύγκρουση με τους Άγγλους, σε αντίθεση πάλι με

την επίσημη γραμμή. Υπέγραψε τη συμφωνία της Βάρκιζας, κάτι για το οποίο μετάνιωσε, αλλά **αρνήθηκε να παραδώσει τα όπλα** κάνοντας μια απεγνωσμένη προσπάθεια αναζωπύρωσης του αντάρτικου, ενώ το ΚΚΕ τον αποκήρυξε, τον απομόνωσε («ούτε ψωμί ούτε νερό για τον Άρη») και η διαγραφή του δημοσιεύτηκε στον Ριζοσπάστη, από τραγική σύμπτωση, την επομένη του θανάτου του.

Με τις δύο αποφάσεις (του 2011 και την τωρινή) **η ηγεσία του ΚΚΕ προσπαθεί να αποκαταστήσει τον εαυτό της και όχι τον Άρη**. Η τελευταία απόφαση (της 23ης Ιούνη 2018) εξάγει - μεταξύ άλλων- το συμπέρασμα για την «*ανάγκη τήρησης των αρχών της συλλογικότητας, της σταθερής προσήλωσης στις αρχές λειτουργίας του*». Η κομματική πειθαρχία δεν μπορεί να είναι όμως το απαράβατο όριο για τη δράση ενός κομμουνιστή. Κατ' αρχάς είναι αναγκαία η προϋπόθεση της ελεύθερης εσωοργανωτικής συζήτησης και ζύμωσης για το σύνολο των μελών, προϋπόθεση απαγορευμένη για το ΚΚΕ, τότε και τώρα (και όχι μόνο για το ΚΚΕ). Και στην ιδανική περίπτωση όμως (περιεχομένου και λειτουργίας) τα επαναστατικά κόμματα κι οι κομμουνιστικές πρωτοπορίες δεν είναι παρά μέσα - αναγκαία και αναντικατάστατα μέσα - **για το σκοπό της επανάστασης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Αυτός ο σκοπός είναι αυτός στον οποίο οι επαναστάτες είναι υπόλογοι**. Σε κρίσιμες στιγμές για το λαϊκό κίνημα -και όχι αβασάνιστα και ανεύθυνα-, όταν έχουν εξαντληθεί τα περιθώρια εσωκομματικού διαλόγου, οι κομμουνιστές μπορούν να απευθύνονται στους εργαζόμενους και το λαό κατευθείαν. Αυτό το δικαίωμα καμιά κομματική πειθαρχία και κανένας «δημοκρατικός συγκεντρωτισμός» δεν μπορούν να το καταργήσουν. Αυτό το δικαίωμα άσκησε ο Άρης, ως τελευταία λύση, κι αυτός είναι ένας ακόμα λόγος για να είναι πηγή **έμπνευσης για τους επαναστάτες του σήμερα**.

Μπάμπης Συριόπουλος, μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ, εφημερίδα ΠΡΙΝ 8/7/2017

[Tweet](#)
